

Hồi Thứ Ba Mười Bảy

LINH QUANG NGỘ KIẾN

Đạt Ma Nham là một tảng đá to lớn, nằm trên một vùng cao nguyên đầy những tảng đá xanh rì.

Quanh năm thác nước chảy ven Đạt Ma Nham rì rào và trắng xóa.

Thêm vào đó, trời trong, khí hậu ôn hòa, tạo nên một cảnh thần tiên cực lạc.

Đối diện Đạt Ma Nham có một tảng đá khác to hơn trượng cao, trên ấy in hình một hòa thượng đang ngồi tọa thiền.

Bích Linh lão tăng nói:

– Đó là hình của đức Đạt Ma lão tổ. Còn trên Thạch Nham là chỗ người ngồi.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thì thấy vết tích còn in đậm nét trên Nham thạch mà trên trăm năm rồi không bị mưa gió xói mòn hoặc bụi bặm dính bám.

Hai người bước tới Thạch Nham rồi hướng qua hình tượng Đạt Ma lão tổ quỳ xuống lạy chín lạy.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Xem qua chỗ Đạt Ma lão tổ tu luyện cung đủ cho người kính phục.

Bích Linh lão tăng đáp:

– Cố nhiên!

– Nhưng thưa tiên bối linh quang xuất hiện ở chỗ nào?

– Đúng chu kỳ 81 năm vào ngày 9 tháng 9 thì nơi hai mắt hình tượng Đạt Ma sư tổ sẽ phát ra ánh sáng.

Cậu có thể ngồi lên Nham thạch đem cả tâm thành, ý chánh nhìn vào hai mắt của người. Tự nhiên mọi vấn đề thắc mắc sẽ được giải quyết.

Cậu có phúc đức lớn lắm mới tìm gặp cái ngày này.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Nhưng hiện giờ Linh Quang chưa xuất hiện, văn bối phải ngồi ở đâu để chờ?

– Ngồi tại chỗ Đạt Ma sư tổ tham thiền.

– E làm ô uế thánh địa.

– Cậu phải bỏ tất cả mọi tính sân, si giữ sao cho tâm trong sạch thì không có gì gọi là ô uế.

Thôi ngồi xuống đi cậu.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu, đoạn từ từ bước lên Nham thạch ngồi.

Bích Linh lão tăng căn dặn:

– Cậu phải chuyên cần tu luyện, tâm, thần và trí óc cùng giữ yên tĩnh, quên đi mọi sự bên ngoài, đức lão tổ không phụ cậu đâu.

– Vâng!

– Thôi, ta đi ra ngoài phòng bất trắc cho cậu đấy. Nếu Bích Linh Ma Ảnh có đột ngột xuất hiện thì có ta thu xếp. Cậu đừng vì thế bỏ cuộc nhé.

Nói xong, Bích Linh lão tăng lui ra. Và như còn quên điều gì, lão quay lại nghiêm trang bảo:

– Cậu nên nhớ kỹ một điều...

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, hướng nhìn quanh phía lão, hỏi:

– Thưa tiền bối, điều gì ạ?

– Cậu ngồi đó, tâm không được nghi đến điều ác. Nếu có, xuất huyết chết liền tại chỗ đó.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ rùng mình, đáp:

– Vâng! Vãn bối nguyện y lời tiền bối dạy bảo.

Bích Linh lão tăng bây giờ mới yên lòng lui gót đi ra ngoài tìm chỗ ẩn mình, canh giữ cho Trịnh Kiếm Hồng tham ngộ Linh Quang.

Trịnh Kiếm Hồng còn lại một mình, ngồi tọa lập trên Nham thạch hành công.

Chỉ một lát sau, chàng như người nửa tỉnh nửa mê, đi vào một thế giới thần thánh kỳ ảo, quên mất tất cả cảnh vật trần tục.

Thời gian trôi qua.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày là đến chu kỳ Linh Quang xuất hiện.

Một thứ ánh sáng trong xanh từ đôi mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ bỗng lóe lên.

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy một luồng chân khí âm ấm chạy khắp châu thân, tinh thần trở nên sáng khoái, sáng suốt kỳ lạ.

Nội thương trong người tự nhiên cung hết, công lực trái lại còn gia tăng gấp bội.

Chàng mơ màng chìm trong ánh sáng đôi mắt của Đạt Ma.

– Đệ tử Trịnh Kiếm Hồng mang trách vụ “Võ Lâm Tôn Chủ” xin bái kiến sư tổ. Van ân trên soi sáng trí tuệ đệ tử.

Trịnh Kiếm Hồng miệng lẩm nhẩm cầu khẩn nhưng chàng không thấy xảy ra hiện tượng nào lạ, ngoại trừ sự im lặng của cảnh vật.

Thời gian cứ trôi qua...

Trôi qua suốt ba tiếng đồng hồ rồi...

Tâm trí Trịnh Kiếm Hồng có phần hoang mang, dao động, phiêu diêu vào một

thế giới mộng lung.

Và cũng trong cái thế giới ấy, tâm trí chàng nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra trong đời chàng. Khi nhớ đến đêm ân ái với hai nàng Lý Minh Châu và Đỗ Thu Linh, chàng có cảm tưởng như hai nàng đang ngả mình vào cánh tay chàng nói ra không biết bao nhiêu lời âu yếm. Tự đứng máu nóng trong người xung lên, da thịt như bị dồn nén, căng thẳng bởi những cảm giác kỳ thú.

Nghĩ tới đó, đột nhiên cánh tay hữu chàng nện mạnh vào đầu, “bốp” một tiếng đau thấu trời xanh.

Nhờ cái đánh đó, tâm trí chàng tỉnh táo lạ thường.

– Kiếm Hồng! Mà y hư thân rồi. Mà y quên tất cả lời căn dặn dạy bảo của tiên bối ư! Ta phải đánh mà y! Đánh mà y!

Chàng tự trách mắng mình, tay phải đánh vào đầu mấy cái nữa.

Giữa lúc ấy, hào quang từ trong đôi mắt Đạt Ma sư tổ từ từ lu mờ.

Thấy sự biến đổi kỳ lạ, Trịnh Kiếm Hồng vội phóng mình ra khỏi Nham Thạch, sợ phát run lên:

– À phải rồi! Phải rồi! Ta tư tưởng hắc ám nên sư tổ giận ta đó.

Nghi vậy, Trịnh Kiếm Hồng liền chạy lại bức tượng Đạt Ma sư tổ quỳ sụp xuống lạy và nói:

– Đệ tử có lỗi, xin sư tổ dung tha cho một lần.

Nguyện từ nay không dám nghi vấn vợ, bậy bạ nữa.

Xin sư tổ mở rộng khoan dung ban cho đệ tử ân huê Linh Quang cuối cùng hầu thấu rõ “Đại Thần Bảo Kinh” luyện thành tuyệt nghệ võ vì chính nghĩa khử bạo.

Khấn xong, Trịnh Kiếm Hồng quay gót trở lại Nham Thạch toan ngồi xuống tọa thiền. Bỗng mắt chàng phát giác một hàng chữ ghi trên tảng đá gần đó.

– Lão phu cảm thấy Linh Quang xuất hiện rồi mà cường địch hình như lai vãng đâu đây. Cậu dù sao cũng cứ yên tâm lo tham ngộ võ công, để mặc lão đối phó với chúng. Chớ dừng vì lẽ đó mà bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Đọc xong hàng chữ, Trịnh Kiếm Hồng thất sắc và giận cho mình không ít. Nếu như chàng đừng có ý nghi vấn vợ, bây giờ có lẽ chàng đã đạt được kết quả mong muốn, chớ đâu làm mất thì giờ và làm bận lòng đến Bích Linh lão tăng.

Chàng than nhỏ nhỏ trong miệng:

– Tiên bối lo cho tôi mà tôi không làm đúng như lời tiên bối dạy bảo, thật có lỗi với tiên bối vô cùng. Tiên bối tha lỗi cho nhé.

Bây giờ tôi bắt đầu lo tu luyện đây.

Thốt xong mấy lời, Trịnh Kiếm Hồng liền ngồi xuống Nham Thạch, tay chấp

lên ngực, mắt nhìn thẳng vào bức tượng khắc trên vách đá.

Tuy nói không nghi gì khác nữa nhưng cái chết của người mẹ làm chàng khó nghi. Vì có phải Bích Linh Ma ảnh dùng Vô Tâm Thảo chuốc độc cho mẹ chàng chết không? Hay là có bàn tay bí mật nào khác.

Chợt nhìn thấy ánh hào quang từ trong mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ dần dần chiếu ra, chàng bảo thầm:

– Không! Ta phải để tâm thành ý chánh đừng nghi gì khác hơn là lo ngộ kiến Linh Quang soi sáng trí tuệ, tìm hiểu “Đại Thần Bảo Kinh”.

Kỳ lạ thay!

Trong ánh mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ chớp ngời vài cái lại tỏa ra một vòng hào quang sáng như ánh sáng mặt trời chớm mọc ở phương Đông.

Trịnh Kiếm Hồng mắt từ từ khép lại tham thiền. Ánh hào quang dần dần loang rộng rồi phủ lên mình chàng, mỗi lúc thêm rực rỡ. Chàng có cảm tưởng như mình đứng trước một vòm trời cao rộng, sáng sủa, tươi mát.

– Bẩm sư tổ, xin sư tổ giải nghĩa giùm hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Càn khôn đảo lập”.

Nói xong Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp chờ đợi lời chỉ dạy của đấng chí tôn. Thật ra thâm tâm chàng có ý định hỏi về cái chết của người mẹ để hiểu rõ nguyên do ai giết mẹ chàng. Song chàng nghi, bắt được Bích Linh Ma ảnh, chắc rõ được căn nguyên, cội rễ. Bởi thế, chàng không hỏi, bình tâm, tĩnh trí xô đuổi tất cả mọi ý niệm.

Thoáng qua vài phút, chàng thấy hình như đôi môi hòa thượng đối diện chàng mấp máy hỏi:

– Này cậu bé kia, cậu muốn ta giải quyết gì nào?

– Mô phật! Xin sư tổ cho đệ tử biết... Mẫu thân...

Trịnh Kiếm Hồng vốn là đứa con có hiếu, tâm trí lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái chết đau đớn của mẹ nên khi nghe Đạt Ma sư tổ hỏi, chàng giật mình mở miệng đáp không chút do dự mà quên mất điều cần thiết nhất là hai câu kinh trong Đại Thần Bảo Kinh.

Tiếng Đạt Ma sư tổ lại vang lên văng vẳng bên tai chàng:

– À, Cậu hỏi về mẫu thân của cậu ư?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình kinh sợ:

– Chết rồi! Tại sao ta lại đi hỏi chuyện mẫu thân mà sao không lo hỏi ý nghĩa kinh văn Đại Thần Bảo Kinh?

Chàng toan trả lời là “không” thì chợt nghe phía sau lưng có tiếng ám khí bay tới. Chàng lạnh toát mồ hôi, muốn quay lại đưa chưởng đỡ nhưng lại sợ mất cơ hội tham ngộ Linh Quang.

Bùng! Bùng!

Teng! Teng!

Hai luồng kinh phong quét tới, hai mũi tên ám khí rơi xuống thềm đá khua vang.

Té ra Bích Linh lão tăng dùng chưởng giải nguy cho Trịnh Kiếm Hồng.

Tiếp theo, tiếng của lão quát:

– Sư đệ! Người cả gan mạo danh Thái Trí đại sư. Đứng lại! Chạy đi đâu?

Một bóng người vụt thoát chạy.

Tiếng chân người đuổi theo, đập vào tai Trịnh Kiếm Hồng mỗi lúc một xa.

Chàng hiểu, có lẽ Bích Linh Ma ảnh dùng ám khí hại chàng thì bị Bích Linh lão tăng phát giác. Y hoảng kinh bỏ chạy nên Bích Linh lão tăng đuổi rượt. Nhưng có điều làm chàng thắc mắc khôn cùng là Thái Trí đại sư đã chết rồi, tại sao Bích Linh Ma ảnh còn cải dạng làm Thái Trí đại sư?

Ngay lúc đó, đôi mắt Đạt Ma Thánh tượng chuyển biến liên hồi, ánh hào quang tua tủa như muôn ngàn vì sao xẹt.

Thình lình có tiếng thét vang lên tựa hồ trâu rống:

– Kiếm Hồng! Ta đến giết mày đây.

Trịnh Kiếm Hồng run bắn người, thần sắc như bay bổng lên chín tầng mây.

Tiếng nói lạnh lùng của Bích Linh Ma ảnh chẳng khác kim đâm vào tim phổi chàng.

– Sao? Bích Linh lão tăng đã đuổi y đi rồi mà! Hay là...

Bằng! Bằng!

Song chưởng đối phương thình lình ép tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trịnh Kiếm Hồng.

Nhanh như chớp, hai tay chàng vung mạnh một cái, chặn được hai luồng kinh lực của đối phương, gây tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bích Linh Ma ảnh như cơn gió lốc, nhún mình bay xẹt về phía Trịnh Kiếm Hồng.

– Ranh con, mau xuống nạp mạng cho ông.

Trịnh Kiếm Hồng bị đe dọa dữ dội, cơ nguy khó thoát, song Linh Quang cung đã xuất hiện.

Làm sao chàng thoát chết tay lão ma? Nếu quay ra chống cự với Bích Linh Ma ảnh thì bỏ mất cơ hội tham kiến Linh Quang.

Nguy cấp!

Nan giải!

Lòng Trịnh Kiếm Hồng rối như tơ vò.

Đột nhiên, ánh hào quang tỏa ra màu xanh biếc, như có ma lực thu hút Trịnh Kiếm Hồng. Chàng mê say, ngồi nhìn vào bức thánh tượng, không còn màng chú ý đến cảnh vật bên ngoài.

Phút chốc, chàng như quên hết mọi sự đe dọa chết chóc mà kẻ thù đang đứng rình rập.

Trên vách đá, đức Đạt Ma Sư thánh tượng hình như lay động dần dần biến mất, để lại trước mặt Trịnh Kiếm Hồng một cánh đồng đầy hoa thơm cỏ lạ, có một bà lão già lom khom chống gậy bước chân chậm chạp trên đường mòn quanh co, khúc khuỷu.

Giây lát sau, mục già đứng lại đưa mắt nhìn ngơ ngác, miệng nói bật thành tiếng khàn khàn giống hệt như tiếng nói Bích Linh Ma ảnh, khiến Trịnh Kiếm Hồng sửng sốt, tâm can chấn động hai mắt chàng còn mở to ra, chăm chú nghe:

– Thần Long Kỳ Hiệp muốn để Phụng Hoàng Kiếm Khách Hứa Vô Trần thừa kế chức “Võ Lâm Tôn Chủ”. Ta chỉ có một kế mọn, bức bách được Đỗ Thiên Uy, tổng khứ được con bé, mất ngôi chúa tể. Kha kha...

Để bọn võ lâm khởi phát giác bí mật này, ta còn chờ gì không ra tay hạ sát nó cho rồi...

Đang lúc mục già nói thì từ xa, một thiếu phụ trẻ đẹp, lưng mang trường kiếm tiến về phía mục ta.

Trịnh Kiếm Hồng hốt hoảng la lên:

– Mẹ ơi! Mẹ...

Chàng tưởng chừng mình đang đứng trước mặt người mẹ xấu số.

– Con đây nè mẹ! Mẹ! Mẹ!...

Tiếng chàng lạc vào cõi mênh mông huyền ảo mà thiếu phụ kia nào có nghe thấy.

Mục già mắt hướng về phía thiếu phụ, miệng lại lẩm bẩm:

– Đúng là con bé đến rồi. Giết nó không khó nhưng ngại Thần Long Kỳ Hiệp xuất hiện làm âm mưu mình hỏng cả. Chi bằng... chi bằng...

Mục ngừng nói, đưa tay vào giỏ sửa lại những cánh hoa cho ngay ngắn, ngăn nắp.

Vừa lúc thiếu phụ đi tới, mục già đưa tay chặn:

– Ô! Tưởng ai lại là nữ hiệp.

Thiếu phụ kinh ngạc, vội rút kiếm ra nhưng thấy là mục già, liền cười nói:

– Việc gì thế?

– Nữ hiệp có mua hoa không?

- Cảm ơn! Tôi không mua đâu.
- Xin nữ hiệp mua giùm cho già một bó. Sáng giờ chưa bán được đồng nào.
- Tôi không mua hoa, nhưng tôi có thể tặng bà một số tiền.
- Cho tiền à?
- Vâng! Tôi tặng bà một lạng bạc để bà chi dùng.

Mụ già ngẩn ngại:

- Làm vậy.. làm vậy kỳ quá.
- Có gì mà kỳ. Bà cứ lấy đi.

Dứt lời thiếu phụ để một lạng bạc vào bị cho mụ, rồi phóng chạy đi.

Mụ già hốt hải kêu:

- Nữ hiệp! Nữ hiệp chờ... chờ tôi một chút.

Thiếu phụ nghe gọi, dừng bước quay nhìn mụ già.

- Bà cần gì thêm không?
- Không! Không! Già muốn nữ hiệp cho biết quý danh...
- Việc này có đáng gì mà bà hỏi.
- Nữ hiệp đừng nói thế khiến già này...

Mụ đưa tay vào giỏ lấy ra một bó hoa dâng lên trước mặt thiếu phụ.

- Nữ hiệp không cho biết quý danh thì thôi vậy. Bây giờ già xin tặng nữ hiệp bó hoa này gọi là đáp lễ.

- Khỏi! Bà để bán cho người khác.

Thiếu phụ mỉm cười rồi quay ra rảo bước.

o O o